

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Macka a soudců JUDr. Yvony Svobodové a Mgr. Jiřího Čurdy v právní věci žalobce: **Ing. arch. Hynek Maňák**, nar. 15.6.1963, bytem v Brně, Purkyňova 84, zastoupený JUDr. Milanem Kyjovským, advokátem se sídlem v Brně, Poštovská 455/8, proti žalovanému: **SAPELI, a.s.**, se sídlem v Jihlavě, Pávovská 3104/15a, IČO 46982086, zastoupenému Mgr. Simonou Hejdovou, advokátkou se sídlem v Brně, Lidická 707/51, o ochranu práv z průmyslového vzoru a ochranu proti nekalé soutěži, o odvolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. května 2012 č.j. 41 Cm 125/2010-90,

t a k t o :

Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje, ve výroku I. a II. ve znění, že žalovaný je povinen zdržet se po dobu platnosti průmyslového vzoru č. 33612, číslo přihlášky 2006-36576, na území České republiky uvádění na trh, výroby, nabízení, dovozu, vývozu či skladování výrobků tam vyobrazených, jak odpovídá i katalogovému označení žalovaného z roku 2010 Bonalana, model 13 a 20.

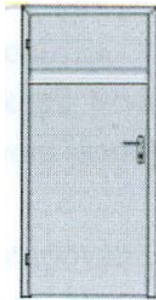
Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení k rukám advokáta JUDr. Milana Kyjovského 11.542 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

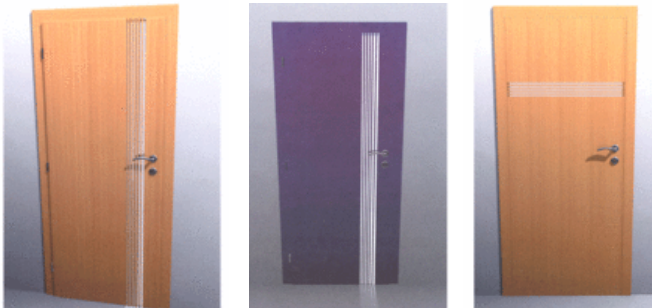
Soud prvního stupně shora označeným rozsudkem uložil žalovanému povinnost zdržet se po dobu platnosti průmyslového vzoru č. 33612, č. přihlášky 2006-36576, na území České republiky

uvádění na trh, výroby, nabízení, dovozu, vývozu či skladování tohoto výrobku: (výrok I.), dále uložil žalovanému povinnost zdržet se po dobu platnosti průmyslového vzoru č. 33612, č. přihlášky 2006-36576, na území České republiky uvádění na trh, výroby, nabízení, dovozu, vývozu či skladování tohoto výrobku:

(výrok II.) a o nákladech řízení rozhodl tak, že žalovanému uložil povinnost na jejich náhradu zaplatit žalobci 29.428 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III.). Při svém rozhodování vyšel soud prvního stupně z tvrzení žalobce, který k odůvodnění návrhů, specifikovaných ve výrocích I. a II. rozsudku, uvedl, že vede vlastní designérskou kancelář Maniac Interiér a zabývá se návrhy, realizacemi a dodávkami bytových, kancelářských a veřejných interiérů a designem nábytku a interiéru. Tvrdil, že je vlastníkem průmyslového vzoru č. zápisu 33612, s názvem „Dveře“, chránící výrobky v tomto

provedení . Uvedl, že žalovaný je českou obchodní společností, zabývající se mj. truhlářstvím se specializací na výrobu dveří a zárubní. Žalobce a žalovaný jsou tak v České republice soutěžitelé na trhu s nábytkem včetně dveří. Žalobce v roce 2010 zjistil, že žalovaný uvádí na trh v České republice výrobky Bonalana – model 13 a model 20, jak jsou znázorněny ve výroku I. a II. rozsudku soudu prvního stupně, jež má za totožné s provedením dveří, chráněným průmyslovým vzorem. Vzhledem k tomu, že žalobce nedal žalovanému souhlas s užitím průmyslového vzoru č. 33612, má žalobce za to, že uvedené jednání žalovaného zasahuje do jeho práv jako vlastníka průmyslového vzoru a shora popsané zdržovací nároky tak považuje za nároky odpovídající úpravě zákona č. 207/2000 Sb., rovněž tak i jako nároky dle ust. § 53 obchodního zákoníku, jelikož dle názoru žalobce uvedené jednání žalovaného naplňuje rovněž znaky nekalosoutěžního jednání dle ust. § 44 odst. 1 obchodního zákoníku.

Žalovaný ve své obraně namítl, že jeho výrobky (tj. dveře Bonalana – model 13 a model 20) do práv žalobce z průmyslového vzoru č. 33612 nezasahují, jelikož nejsou totožné s průmyslovým vzorem žalobce a obsahují dostatečný počet určujících signifikantních individuálních znaků, jež je od průmyslového vzoru žalobce – v očích informovaného uživatele – odlišují (např. odlišná barva dveří, odlišné kování a odlišné dekorační prvky). Upozornil na skutečnost, že z vyobrazení tří průmyslových vzorů hromadně zapsaných pod č. zápisu 33612 je patrné, že předmětem zápisu mají být dveře včetně zárubní, kování pro zámek, kliky, rovněž i dekorační prvek v podobě sestavy 6 průsvitných rovnoběžných tenkých a v navzájem těsné blízkosti umístěných pruhů, v případě dvou z těchto vzorů pak i panty. Namítl, že umístění kování a kliky na dveřích je v postateč dáno jejich funkcí a zajištěním uživatelského komfortu. I ostatní znaky dveří jsou z větší části dány technickou funkcí dveří, či jejich částí. Původce tak měl při jejich volbě jen minimální míru volnosti a takovéto znaky mají, dle žalovaného, při porovnání vzorů a posouzení rozsahu jejich ochrany minimální vliv. Volnost tak má původce zpravidla pouze při volbě barvy dveří, podoby (tj. barvy a tvaru) kliky a kování a podoby a umístění dekoračních prvků. Zdůraznil dále, že žalovanému není známo, že by byl průmyslový vzor žalobce č. 33612 někdy vyroben. Odmítl rovněž, že by se svým jednáním dopouštěl nekalé soutěže a navrhl, aby byla žaloba v celém rozsahu zamítnuta a žalovanému přiznány náklady řízení.

Soud prvního stupně uplatněné nároky posoudil dle § 2, 5, 10 a 19 zák. č. 207/2000 Sb., o ochraně průmyslových vzorů, a rovněž dle ust. § 4 zák. č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví, jakož i dle ust. § 44 odst. 1 a § 53 obchodního zákoníku, a dospěl k závěru, že žalovaný výrobou a distribucí výrobků – dveří Bonalana model č. 13 a model č. 20 zasáhl do práv majitele průmyslového vzoru a rovněž i naplnil generální klauzuli nekalé soutěže dle ust. § 44 odst. 1 obchodního zákoníku. V řízení bylo prokázáno, že žalobce je majitelem hromadného průmyslového vzoru č. 33612 s názvem „Dveře“, s právem přednosti od 12.1.2006, a to pro tři průmyslové vzory. Vzor č. 1.1. a 2.1. chrání dveře s dominantním znakem zdobení, spočívajícím ve svislých pruzích po celé délce dveří, umístěné v pravé polovině před klikou, a u vzoru č. 3.1. je tímto dominantním znakem zdobení, spočívající ve vodorovných pruzích po celé šířce dveří, umístěných v horní polovině dveří. Mezi účastníky řízení nebylo sporným, že žalovaný vyrábí, uvádí na trh a nabízí dveře, odpovídající modelům Bonalana č. 13 a č. 20, jak byly zobrazeny v katalogu žalovaného z r. 2010. Soud prvního stupně při porovnání chráněného vzhledu jako celku, včetně zárubní, dveří a kliky u průmyslových vzorů č. 1.1. a 2.1. žalobce a modelu výrobku žalovaného Bonalana č. 13 dospěl k závěru, že tento výrobek žalovaného, tak jak zobrazen na webových stránkách žalovaného a v propagačních materiálech, nepůsobí z hlediska informovaného uživatele odlišným dojmem ve srovnání s řádně zapsaným průmyslovým vzorem žalobce. Ke shodnému závěru pak soud prvního stupně dospěl i ohledně chráněného vzhledu průmyslového vzoru žalobce č. 3.1. a modelu výrobku žalovaného Bonalana č. 20. Tyto výrobky žalovaného obsahují pruhy umístěné ve stejné části dveří, přičemž odlišení v provedení počtu tenkých pruhů nevyvolává dojem odlišnosti ve smyslu ZPV. Ze všech těchto důvodů proto žalobě v plném rozsahu vyhověl a v závěru rozsudku ještě s odkazem na výsledek řízení a vyhlášku č. 484/2000 Sb., vyhlášku č. 177/1996 Sb. odůvodnil výši přiznané náhrady nákladů řízení, včetně náhrady hotových výdajů zástupce žalobce, jež byly soudu doloženy.

Rozsudek v jeho celém rozsahu napadl odvoláním žalovaný. Soudu prvního stupně vytkl, že nepřihlédl k odvolatelem tvrzeným skutečnostem nebo k jím označeným důkazům, že řízení je postiženo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, soud neúplně

zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností, dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (ust. § 205 odst. 2 písm. b/ - e/ a g/ občanského soudního řádu). Uvedl, že soud prvního stupně pochybil, pokud nevyzval žalobce k odstranění vad žaloby, spočívajících v nedostatečném vylíčení rozhodných skutečností. Dle žalovaného je rozhodnutí ve věci v důsledku vad žalobního návrhu neurčitě a nevykonatelné, soud i nesprávně převzal vyobrazení výrobků z žalobního návrhu do výroků I. a II. rozsudku. Pokud soud dospěl k závěru, že výrobky žalovaného (konkrétně dveře Bonalana – model č. 13 a model č. 20) porušují práva k průmyslovému vzoru žalobce, pak měl soud ve výroku rozhodnutí tyto závadné výrobky zcela jasně, zřetelně a určitě vyobrazit, popř. je jinak specifikovat. Znění výroků rozhodnutí soudu prvního stupně lze vyložit tak, že povinnost žalovaného se vztahuje k jakýmkoliv modelům dveří, obsahujícím zdobení svislými či vodorovnými prvky, což je – dle žalovaného – v rozporu s ust. § 153 odst. 2 občanského soudního řádu. Žalovaný rovněž soudu prvního stupně vytkl, že neprovedl všechny jím navržené důkazy, návrh na jejich provedení nezamítl, ani nikterak blíže svůj postup neodůvodnil a rozsudek soudu prvního stupně je tak i nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Zopakoval také své argumenty uvedené již ve vyjádření k žalobě ze dne 11.1.2012 ohledně jednotlivých odlišností průmyslového vzoru žalobce a výrobků žalovaného, spočívajících zejm. v barvě dveří, podobě, barvě a tvaru kliky a podobě a umístění dekoračních prvků. Navrhl, aby odvolací soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, popř. rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu v plném rozsahu zamítne a žalobce zaváže k náhradě nákladů řízení žalovaného.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal podle § 212 a násl. občanského soudního řádu – zák. č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“), rozsudek soudu prvního stupně v celém jeho rozsahu a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné.

Je třeba uvést, že odvolací soud vycházel ve svém rozhodnutí ze zjištění, jak jsou obsažena v odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně a dále na ně proto pro stručnost odkazuje, a lze již zde uvést, že podle odvolacího soudu z těchto skutkových zjištění vyvodil soud prvního stupně i odpovídající skutkové a právní závěry, především pokud jde o celkové posouzení důvodnosti žaloby pro tvrzené porušení práv vlastníka průmyslového vzoru a tvrzené nekalosoutěžní jednání. Již zde je třeba odmítnout námitky žalovaného, vytýkající soudu, že se spokojil s nedostatečným tvrzením žaloby a neodstranil její vady – žaloba i dle odvolacího soudu byla způsobilá k projednání, základní skutková tvrzení, o něž se uplatněné nároky opírají, obsahuje. Rovněž skutkový stav byl zjištěn soudem v potřebném rozsahu, jak k tomu dále, přičemž okruh provedených důkazů plyne z protokolu o jednání, i to, že žalovaný po poučení dle § 119a odst. 1 o.s.ř. již další návrhy na dokazování neměl. S odvolatelem lze souhlasit jen potud, že soud prvního stupně neuvedl výslovně, že z některých důkazů, jež provedl, učiněná zjištění se ukázala jako nerozhodná z hlediska posouzení důvodnosti uplatněných nároků, uvedené však nemá žádný vliv na správnost rozhodnutí a nelze v tomto směru akceptovat odvolatelem tvrzenou nepřezkoumatelnost rozsudku, neboť rozsudek náležitosti dle § 157 odst. 2 o.s.ř. má, důvody, pro něž soud rozhodl tak, jak rozhodl, jsou v odůvodnění rozhodnutí dostatečně popsány.

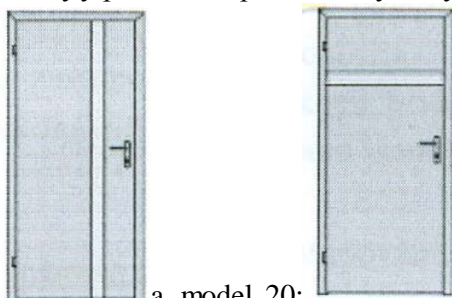
Předmětem odvolacího řízení je rozhodnutí soudu o žalobcem uplatněných nárocích na uložení povinnosti žalovanému zdržet se po dobu platnosti průmyslového vzoru č. 33612, č. přihlášky 2006-36576, na území České republiky uvádění na trh, výroby, nabízení, dovozu,

vývozu či skladování výrobků žalovaného vyobrazených v žalobě (tj. dveří odpovídajících typu Bonalana model č. 13 a model č. 20), přičemž jako závadné jednání byl tvrzen zásah do práv žalobce z průmyslového vzoru č. 33612 a dále bylo tvrzeno nekalosoutěžní jednání, jehož se měl žalovaný dopustit výrobou těchto dveří a jejich uváděním na trh, jelikož ty považuje žalobce za shodné se svým průmyslovým vzorem č. 33612. Pokud bylo tvrzeno porušení práv k průmyslovému vzoru, bylo třeba vycházet z úpravy zákona č. 207/2000 Sb., o ochraně průmyslových vzorů a o změně zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPV“) a úpravy obsažené v části první zákona č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví a o změně zákonů na ochranu průmyslového vlastnictví (zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví), dále jen „ZVPzPV“. Pokud žalobce tvrdil nároky z jednání nekalé soutěže, pak bylo třeba jednání posoudit podle § 44 odst. 1 obchodního zákoníku a vlastní nároky dle § 53 obchodního zákoníku (zák. č. 513/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen „ObchZ“).

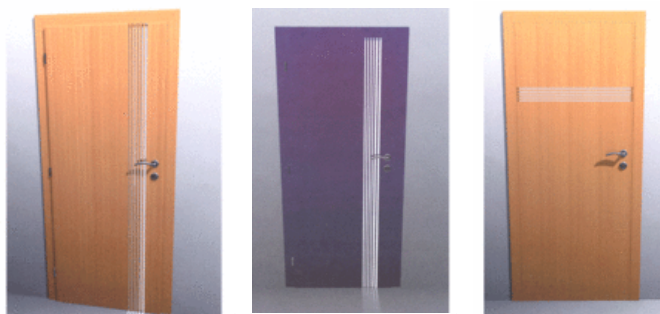
V řízení před soudem prvního stupně bylo prokázáno, že žalobce je majitelem hromadného průmyslového vzoru č. 33612 s názvem „Dveře“, s právem přednosti od 12.1.2006, a to pro tři tam zachycené průmyslové vzory. Nebylo ani sporné to, že žalovaný vyrábí dveře odpovídající typu Bonalana, model č. 13 a model č. 20 dle katalogového označení žalovaného z roku 2010, přičemž tyto dveře žalobce považuje za shodné s chráněnými variantami svého průmyslového vzoru. Obrana žalovaného byla soustředěna do tvrzení, že výrobky žalovaného, označené v žalobě, vyvolávají u informovaného uživatele odlišný dojem, a dále byla v odvolání doplněna o tvrzení o procesních pochybeních, učiněných soudem prvního stupně (tj. neodstranění vad žaloby, neprovedení důkazů navržených žalovaným, popř. nedostatek zamítnutí takového návrhu, včetně odůvodnění nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu prvního stupně).

Podle § 2 ZPV se rozumí průmyslovým vzorem vzhled výrobku nebo jeho části, spočívající zejména ve znacích linií, obrysů, barev, tvaru, struktury nebo materiálů výrobku samotného, nebo jeho zdobení. Podle § 5 ZPV průmyslový vzor vykazuje individuální povahu, jestliže celkový dojem, který vyvolává u informovaného uživatele, se liší od celkového dojmu, který u takového uživatele vyvolává průmyslový vzor, který byl zpřístupněn veřejnosti přede dnem podání přihlášky nebo přede dnem vzniku práva přednosti. Při posuzování individuální povahy průmyslového vzoru se přihlíží k míře volnosti, kterou měl při vývoji průmyslového vzoru jeho původce. Podle § 10 cit. zákona rozsah ochrany zapsaného průmyslového vzoru je dán jeho vyobrazením podle rejstříku, s výjimkou znaků, jež jsou předurčeny technickou funkcí průmyslového vzoru či nutně plynou z povahy výrobku, v němž je průmyslový vzor ztělesněn či je na něm aplikován, přičemž do rozsahu ochrany zápisu průmyslového vzoru (u níž se musí přihlídnout k míře volnosti, kterou původce měl při vývoji průmyslového vzoru) spadá každý průmyslový vzor, který nevyvolává u informovaného uživatele odlišný celkový dojem. Podle § 19 ZPV zápis průmyslového vzoru poskytuje jeho vlastníku výlučné právo užívat průmyslový vzor, bránit třetím osobám užívat jej bez jeho souhlasu, poskytnout souhlas s užíváním průmyslového vzoru jiným osobám nebo na ně právo na průmyslový vzor převést. Užíváním průmyslového vzoru se rozumí zejména výroba, nabízení, uvedení na trh, dovoz, vývoz nebo užívání výrobku, ve kterém je tento průmyslový vzor ztělesněn nebo na kterém je aplikován, nebo skladování takového výrobku k uvedeným účelům.

V daném případě byly předmětem posouzení výrobky žalovaného - dveře odpovídající typu

Bonalana model 13: a model 20: , s průmyslovým vzorem žalobce č.

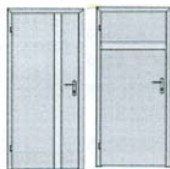

33612 v provedení: , , , chránícím design dveří s postupným označením vzorů 1.1, 2.1, 3.1. Dominantním prvkem chráněného hromadného průmyslového vzoru žalobce je dekorační prvek u vzoru č. 1.1. a č. 2.1., spočívající ve svislých pružích po celé délce dveří, umístěných v pravé polovině dveří před klikou; u vzoru č. 3.1. pak spočívající ve vodorovných pružích po celé šířce dveří, umístěných v horní polovině dveří. Jak zjistil soud prvního stupně, žalobou označené výrobky žalovaného (dle katalogu z r. 2010 včetně tam tehdy použitých typových názvů), tj. dveře odpovídající typu Bonalana model 13 obsahují zaměnitelný dekorační prvek s dekoračním prvkem obsaženým v průmyslovém vzoru žalobce č. 1.1. a č. 2.1., dveře typu Bonalana model 20 pak obsahují zaměnitelný dekorační prvek s dekoračním prvkem, obsaženým v průmyslovém vzoru žalobce č. 3.1. Odlišnosti v podobě materiálu a barvy dveří, stejně tak i materiálu a barvy kliky, které je možné shledat u porovnávaných výrobků žalovaného, nelze považovat za natolik výrazné, aby mohly vyvolat u informovaného uživatele odlišný dojem, naopak mohou vyvolat dojem o jen alternativním provedení (co do barvy a materiálu jak dveří, tak kliky) stejného typu dveří. Předmětný dekorační prvek včetně jeho umístění je i pro informovaného uživatele (od prodejce dveří až po konečného „spotřebitele“, jenž se s dveřmi v celé jejich škále možného provedení každodenně setkává) natolik podstatným prvkem, že prvky ostatní – odhlédnuto přitom od technicky předurčených prvků a limitů, v nichž se při tvorbě nového designu dveří jeho původce či výrobce dveří nutně musí pohybovat – mají povahu jen detailů, jež však informovaného uživatele nejsou způsobilé upoutat a nejsou tím, čím by uživatel dokázal vzhled výrobků od podoby vzorů vzájemně dostatečně odlišit.

Odvolací soud má za to, že soud prvního stupně, jenž při svém posouzení uvedeném výše, zda výrobky žalovaného odpovídající typu Bonalana dvou označených modelů zasahují do práv žalobce z průmyslového vzoru, vycházel z vlastního posouzení podoby předmětných výrobků žalovaného a chráněné podoby vzoru podle jeho zápisu v rejstříku ÚPV, nepochybil, když dovedl, že dveře žalovaného typu Bonalana, model č. 13 a model č. 20 dle katalogového označení žalovaného z roku 2010, do práv žalobce zasahují – tedy, že na informovaného uživatele nepůsobí celkově odlišným dojmem než dveře, zachycené v průmyslovém vzoru žalobce. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že není na místě požadavek vypracování či přijetí znaleckého posudku, neboť

základní otázka dojmu informovaného uživatele z kolidujícího a zapsaného vzoru je otázkou právní a nikoli skutkovou a k jejímu zodpovězení zadat znalecký posudek ani nelze. Danou otázku si tedy posoudí soud sám, byť přitom vychází ze svých skutkových zjištění. Pro jeho posouzení přitom platí omezení, jak o něm shora, tj. že nelze přihlídnout ke znakům, které jsou předurčeny technickou funkcí výrobku, v němž je vzor ztělesněn. Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, pokud ten na základě i vlastního zjištění z fotografické dokumentace výrobků žalovaného a chráněných vzorů žalobce dospěl k závěru, že nejsou zde žádné markantní rozdíly podoby porovnávaných výrobků, jež by výrobky žalovaného od chráněných vzorů v celkovém dojmu odlišily z pohledu pozorující osoby – informovaného uživatele. Nelze tedy souhlasit se žalovaným, že odlišnosti spočívající v materiálu a barvě provedení dveří, popř. v materiálu a provedení kliky vyvolávají u informovaného uživatele celkový odlišný dojem. Při detailnějším pohledu lze sice nalézt odlišnosti v provedení výrobků, jde však o takové podrobnosti, jež nevyvolávají u informovaného uživatele celkový odlišný dojem (k vymezení pojmu informovaný uživatel i odlišného celkového dojmu srovnej např. rozsudek SD EU ve věci C-281/10 P). Ve shodě se soudem prvního stupně, na jehož skutkové a právní hodnocení v tomto směru lze již dále odkázat, neboť odvolací soud se s ním ztotožňuje, i soud odvolací má tedy za to, že žalobce v řízení prokázal své tvrzení, že výrobky žalovaného v podobě zachycené ve výroku I. a II. rozsudku (s doplněním, jak k tomu dále) porušují jeho práva ze zapsaného průmyslového vzoru. Pokud pak žalovaný poukazoval na svou dokumentaci k vývoji dveří Bonalana a dekoračního prvku zde užitého, pak pro rozhodnutí soudu je rozhodné, že průmyslový vzor byl žalobci v uvedených třech variantách zapsán a návrh na jeho výmaz byl pravomocně zamítnut (§ 135 odst. 2 o.s.ř.), platí tedy, že vzor splňuje i podmínky zápisu dle § 3 ZPV včetně novosti podle § 4 ZPV. Pokud v tomto směru žalovaný zdůrazňoval možné pro něho svědčící předchozí užívání designu dle vzoru žalobce, pak takové tvrzení bylo v odvolacím řízení již nepřipustnou novotou (§ 213 odst. 5 a § 205a o.s.ř.).

Podle názoru odvolacího soudu, byť převzetí obrazové podoby závadného výrobku, zvláště pokud ve věci jde o ochranu průmyslového vzoru, do výroku rozsudku je jistě zpravidla vhodné a namísto obtížného slovního popisu zaručuje obvykle jednoznačnost ukládané povinnosti, a tedy i vykonatelnost rozsudku, v tomto případě však zachycená podoba (převzatá z katalogu žalobce)

obou typů dveří nejeví se jako dostatečná k jednoznačnému určení závadných výrobků do budoucna a odvolací soud znění výroku proto doplnil o odkaz na zachycení a specifikaci závadných dveří v předmětném katalogu žalovaného. Ve sporném řízení, které je ovládáno dispoziční zásadou, platí, že soud je vázán žalobou; z toho vyplývá, že nemůže přiznat žalobci více, než požadoval v žalobním petitu, nebo přiznat něco jiného než požadoval (jinou než žalobcem navrhanou povinnost) nebo aby mu přiznal sice požadované plnění, avšak z jiného skutkového základu (z jiného skutku), než byl předmětem řízení. Vázanost soudu žalobou však nelze chápat tak, že by soud byl povinen do výroku svého rozhodnutí o věci samé doslovně převzít žalobcem formulovaný návrh znění výroku rozhodnutí. Není porušením § 153 odst. 2 o. s. ř., jestliže soud použitím jiných slov vyjádří přesněji stejná práva a povinnosti, kterých se žalobce určitým a srozumitelným žalobním petitem domáhal (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 33 Cdo 4901/2009 ze dne 23.2.2010). Tak tomu je i v tomto případě, zde v žalobě žalobce tvrdil, že žalovaný zasahuje do jeho práv z průmyslového vzoru a dopouští se nekalé soutěže tím, že vyrábí a uvádí na trh dveře odpovídající typu Bonalana model č. 13 a model č. 20 (dle katalogu z r.

2010), jež také vyobrazil v žalobě, a to tak, že vždy k danému vyobrazení uvedl konkrétní model, a domáhal se pak zdržení tohoto závadného jednání. Pokud pak do výroku rozhodnutí bez další specifikace převzatá podoba těchto dveří sama o sobě může se jevit jako příliš schematická a povšechná (jak na to ostatně i odvolatel poukázal), je na místě k odstranění pochybností upřesnění znění obou výroků, jež umožní snazší rozlišení závadných a nezávadných dveří bez ohledu na jejich slovní označení, jak k němu i odvolací soud, pokud dovedl podmínky pro potvrzení rozsudku, přistoupil.

Žalobce své nároky uplatnil, jak již uvedeno, i jako nároky osoby dotčené nekalou soutěží podle § 53 ObchZ. Nekalou soutěží dle § 44 odst. 1 ObchZ je jednání v hospodářské soutěži, které je v rozporu s dobrými mravy a je způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo spotřebitelům. Pokud jde o podmínku jednání v hospodářské soutěži, pak Nejvyšší soud ČR např. v rozsudku ze dne 23.10.2003, sp. zn. 29 Odo 106/2001, uveřejněném v časopise Soudní judikatura č. 11, ročník 2003, pod číslem 203 (též jako R 49/2004 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek), přijal závěr, podle kterého pro úvahu, zda jednání konkrétního subjektu je ve smyslu § 44 odst. 1 ObchZ jednáním v hospodářské soutěži, je podstatné to, zda šlo o jednání soutěžitele, tedy zda bylo toto jednání motivováno soutěžním záměrem a nikoli záměrem jiným. Není pochyb o tom, že tento záměr prosazení se v hospodářské soutěži v jednání žalovaného byl dán a že účastníci podnikají ve shodné části trhu a potencionálně shodnému okruhu zákazníků nabízejí své služby. Protože však jednání žalovaného – neoprávněné využití průmyslového vzoru žalobce - zároveň znamená „rozmělnění“ vlastního průmyslového práva, není dále ani pochyb o tom, že jednání žalovaného bylo způsobilé přivodit žalobci újmu. Pokud jde o naplnění podmínky rozporu jednání s dobrými mravy soutěže, pak je třeba připomenout, že zákon pojem dobrých mravů nedefinuje a s ohledem na dosud publikovanou judikaturu lze dovést, že dobré mravy tvoří uzavřený normativní systém a jsou spíše měřítkem etického hodnocení konkrétních situací a jejich souladu s obecně uznávanými pravidly slušného a poctivého jednání. Rozpor jednání s dobrými mravy je třeba posuzovat v každém případě individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem jednání účastníků v příslušném období a jejich tehdejšímu postavení (tak usnesení Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 32 Odo 1230/2005 z 14.3.2006). Rozlišení mezi jednáním běžným a v hospodářské soutěži přípustným oproti jednání nekalosoutěžnímu spočívá právě v posouzení splnění podmínky rozporu s dobrými mravy soutěže. Rozhodné v tomto směru je, že vytýkané jednání žalovaného je založeno na neoprávněném využití průmyslového práva žalobce (bez uzavření licenční smlouvy či jiného svolení žalobce) a takové jednání je třeba mít vždy za rozporné s dobrými mravy soutěže. V souladu se soudem prvního stupně odvolací soud uzavřel, že jednání žalovaného bylo jednáním nekalé soutěže podle generální klauzule § 44 odst. 1 ObchZ. Pokud proto žalobce uplatnil zdržovací nároky dle § 53 ObchZ, pak i v tomto směru byla žaloba podána důvodně.

Odvolací soud na základě uvedeného uzavřel, že práva žalobce z průmyslového vzoru byla vytýkaným jednáním žalovaného porušena a že toto jednání žalovaného je rovněž i nekalou soutěží; pokud tedy soud prvního stupně žalobě podané z těchto právních důvodů vyhověl, nelze mu vytknout pochybení a odvolací soud podle § 219 o.s.ř. odvoláním napadený rozsudek jako věcně správný ve výrocích ve věci samé I. a II. potvrdil, pouze s výše uvedeným upřesněním závadných výrobků žalovaného, rovněž i ve výroku III. o nákladech řízení, který odpovídá jeho výsledku a nákladům vzniklým úspěšnému žalobci.

Podle výsledku řízení (§ 224 odst. 1, § 142 odst. 1) a podle § 137 o.s.ř. bylo rozhodnuto i o nákladech odvolacího řízení a zcela úspěšnému žalobci byla přiznána podle vyhl. č. 484/2000 Sb. a podle advokátního tarifu vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění náhrada těchto nákladů ve výši 11.542 Kč, jež sestává z paušální odměny advokáta za řízení dle ust. § 6 odst. 1 písm. b/ vyhl. č. 484/2000 Sb. – 15.000 Kč, snížené na polovinu dle ust. § 18 odst. 1 vyhl. č. 484/2000 Sb., paušální náhrady za 1 úkon právní služby po 300 Kč, náhrady cestovních nákladů za cestu Brno – Praha a zpět v uplatněné výši 1.739 Kč, vše se zvýšením o 21% DPH (2.003 Kč).

Poučení: Dovolání proti tomuto rozhodnutí lze podat za podmínek § 237 o.s.ř. ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat jeho splnění v exekučním řízení.

V Praze dne 8. dubna 2013

JUDr. Jiří M a c e k v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. Majeríková